

Самоволникъ.

Слънцето трѣпти, захожда
Задъ зелената гора,
Младъ юнакъ си конь извозда
Изъ желѣзната врата;
Жално, милно той поглежда
Къмто Стара-планина
И си тихомъ отговаря
На негова майчица:

„Мила мамо! азъ отивамъ
Тамъ гдѣ тичатъ като рой;
Саблята си днесъ истривамъ,
Полѣтявамъ самъ на бой.“

„Минахъ се онѣзь години,
Юнакъ въ кѣщи да стои.
Белк' съмъ болѣнъ или доленъ
Та немога да сѣкж.“

„Смъртъ ак' има за обида
И прѣдъ тебъ да съмъ ще мрж,
Азъ отивамъ ил' да гинѣ,
Ил' врага да побѣдѣж.“

„Азъ ерачя да живѣѣж
Робъ до гроба на свѣтътъ,
Азъ не искамъ да живѣѣж
Като жена на свѣтътъ.“

„Днесъ прощавай, дай ржчица.
Господъ да те утѣши.
Ти самичка съ дѣсница
Саблята ми припаши.“ —

„Тичай, тичай, тичай синко!
Тебъ тамъ ти е прилика;